

CAPITOLUL

1

O gofră congelată mi-a ruinat toată viața.

Gofra congelată a lui TEDDY, dacă chiar vreți să știți.

Tot dezastrul ăsta e numai din vina lui.

Teddy este prietenul meu cel mai bun (împreună cu Francis), dar acum mi s-a cam pus pata pe el. Din cauza lui sunt nevoit să încasez muștruluiala directorului Nichols de față cu toată lumea.

Totul a început ieri, la ora de științe sociale. Doamna Godfrey, alias BurDihania, ne-a dat de făcut un referat. Ghiciți cine trebuie să scrie despre războiul din 1812? Cel. Mai. Groaznic. Subiect. Din. ISTORIE.

Inspirat de acest discurs emoționant, m-am apucat să răsfoiesc manualul. Știți ce scria despre războiul din 1812? Absolut NIMIC. O fi fost publicat în 1811. În fine, atunci a apărut Teddy să salveze situația...

Mi s-a părut o idee bună. După ore, ne-am dus
CU TOȚII acasă la Teddy:

Eu...

Dee Dee . . .

Francis...

și Chad.

Și totul a mers CA PE ROATE. În cărțile domnului Ortiz am găsit atât de multe date plictisitoare și informații inutile – chestii pe care profii le ADORĂ –, încât am reușit, cât ai bate din palme, să încropesc un plan destul de reușit.

Până aici, toate bune, nu-i așa? Păi, nu chiar. Pentru că mai târziu – adică „în pijama și pregătit

de somn“ – m-am apucat să scotocesc prin ghiozdan... și N-AM GĂSIT NICI URMĂ DE PLAN!!

Așa că NU mi-am făcut griji. M-am dus la culcare crezând că planul meu stă bine-mersi în bucătăria lui Teddy. Habar n-aveam ce avea să se întâmple a doua zi dimineață.

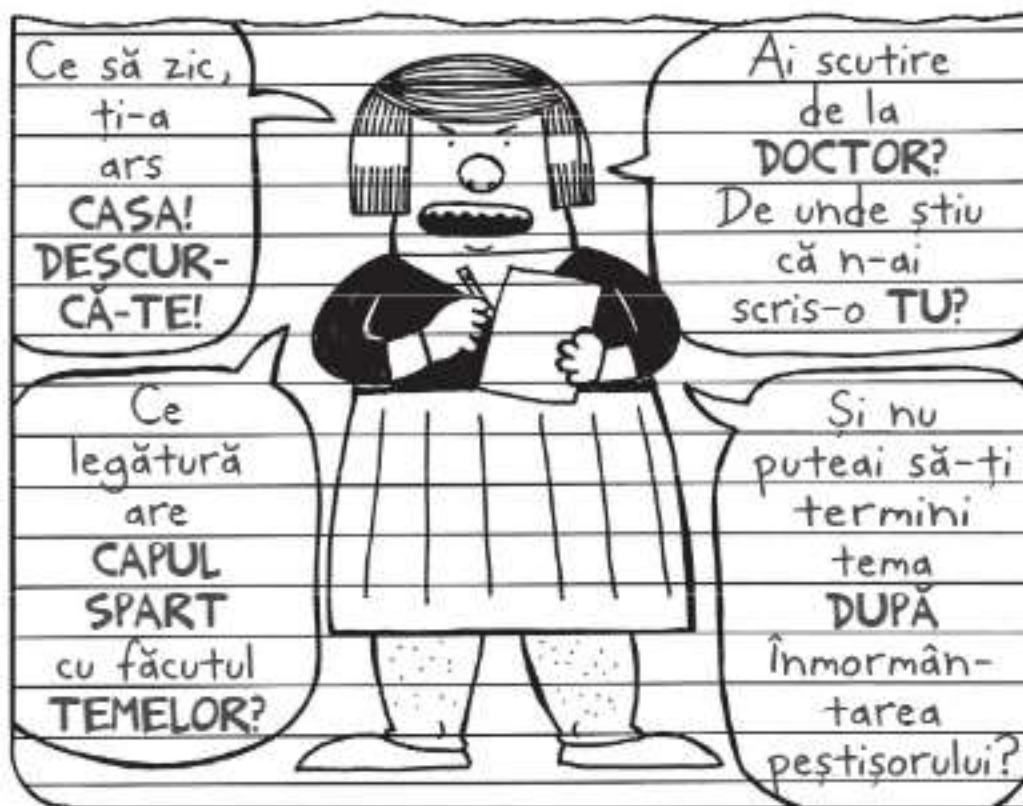

	Sunt CLAUDE, zânelul IDEILOR TÂMPITE!	N-ai vrea o GOFRĂ CONGELATĂ la micul dejun?
A	Uau!	Ba da! AȘ CAM VREA!
B		
C		
D		
E		
F		
G		
H		
I	Să punem aici STICLA DESCHISĂ DE SIROP DE ARTAR...	...exact lângă PLANUL LUI NATE!
J		
K		
L		
M		
N		
O		
P		
Q		
R		
S	Peste câteva clipe... Uuuups!	AM VĂRSAT SIROP PE TOT PLANUL!!
T		
U		
V		
W		
X		
Y		
Z		
	HE! Nu pierdeți CODUL SECRET!	

OK, nu s-o fi întâmplat EXACT așa. Nici nu contează. Ideea e următoarea: dimineață, când am ajuns la școală, am aflat că Teddy mi-a transformat planul într-un ghem însiropat de confetti.

Sigur, aș fi putut să-i spun doamnei Godfrey toată povestea. ADORĂ să asculte scuze. E ÎNȚELEGĂTOARE din cale-afară.

Ora trebuia să înceapă în trei minute, iar eu n-avem niciun plan. Stres, nu glumă. Zbârnâiam mai ceva ca floricelele în cuptorul cu microunde. Așa că am apelat la metoda mea obișnuită de relaxare.

M-am pocnit în cap cu o sticlă de plastic goală.

Da, știu că e puțin ciudat. Dar ați ÎNCERCAT vreodată? E plăcut. E relaxant. Și se aude interesant.

— Ce NAIBA faci?

Ce făceam? Mă întrebam cum a reușit mireasa lui Bigfoot să ajungă pe furiș în spatele meu, asta făceam. E o matahală gălăgioasă și duhnește a ceapă. Cum reușește să se furișeze MEREU?

Ce să mai zic? Fusesem prins în flagrant. Am așteptat să se ducă la oră. Apoi am ochit coșul de gunoaie reciclabile de lângă laboratorul de info.

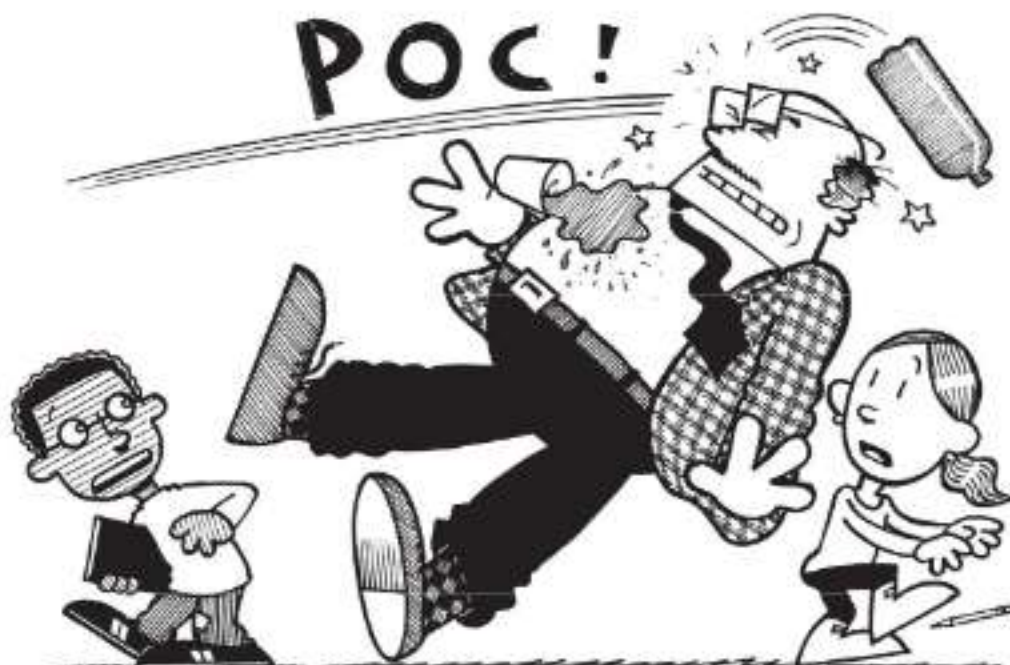

Înterupem acest flashback cu un adevăr despre sticlele de plastic: sunt săltărețe. Tocmai de asta sunt atât de bune când vrei să scapi de stres.

Dar mai e ceva: dacă azvârli o sticlă de plastic,
sunt șanse mari să ricoșeze din locul în care ai
INTENȚIONAT s-o trimiți...

...și să aterizeze în cu totul ALT...

...LOC. Drept la țintă.

Gata. Acum știți de ce
zbiară directorul la mine
din toți rărunchii.
Finalul flashback-ului...

...ȘI ÎNCEPUTUL
UNEI NOI ZILE
MIRIFICE!

Observați sarcasmul. Nu vreau
să mă văicăresc, dar în ultimul
timp viața mea e cam VARZĂ.

EȘECURILE DIN VIAȚA LUI NATE!

(EVENIMENTE REALE DE SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ)

Și nu-i doar atât, sunt o grămadă de chestii. Și se unesc toate într-o mare de...

— O vorbă să nu mai aud, spune ea pe un ton categoric. Poveștile tale „amuzante“ sunt de obicei total INVENTATE.

Nici nu apuc să răspund, că apare Teddy.

Ha! Ai auzit, cucoană? Teddy mă susține! Ce mai zici ACUM?

Dacă ții scorul, e unu la zero pentru Godfrey în meciul cu adevărul. Probabil când ești profesor nu te încurci cu nimicuri. Precum ADEVĂRURILE.

Bleah. Iată ÎNCĂ un motiv pentru care viața mea a fost în ultima vreme o catastrofă. Gina a fost mai nesuferită ca de obicei. Vedeți zâmbetul de pe

fața ei? ADORĂ să mă vadă în bucluc. Pentru ea e ca un cadou de Crăciun. Iar în perioada asta e sărbătoare în fiecare zi.

MAI TACĂ-ȚI
GURA, NAS
ȚUGUIAT!

— Nu ești nici măcar ORIGINAL, șuieră ea rânjind. IERI mi-ai trântit fix aceeași insultă!

Îmi iau foc obrazii. ARE DREPTATE, nu-i așa? Îmi reciclez PROPRIUL MATERIAL. Până și insultele mele sunt expirate. Nu-mi mai iese NI-MIC.

SUNT ÎNTR-O PASĂ PROASTĂ!

De fapt nu cred că-i expresia potrivită. O pasă proastă mă duce mai degrabă cu gândul la SPORTURI. Uneori pur și simplu nu-ți iese jocul, oricât

de mult te străduiești. Am mai dat pase proaste în timpul meciurilor și nu-i mare chestie. Bine, asta dacă n-ai un psihopat pe post de antrenor.

Nu, de data asta nu-i o simplă pasă proastă. E ghinion. Un ghinion IMENS. Și nu știu cum să scap de el.

Se sună în sfârșit de ieșire și plec din clasă împreună cu toată gașca.

